

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Bc. Radovana Havelce, Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **N. T.**, zastoupeného opatrovníkem: Organizace pro pomoc uprchlíkům, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2007, č. j. OAM-10-638/LE-03-07-2007, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2008, č. j. 2 Az 80/2007 – 15,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2008, č. j. 2 Az 80/2007 – 15, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 6. 12. 2007 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Výše specifikovaným rozhodnutím ze dne 7. 12. 2007 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“).

Proti uvedenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou podanou k Městskému soudu v Praze. Ten usnesením ze dne 6. 5. 2008 rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Praze. Městský soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že dle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který vydal rozhodnutí v posledním stupni, nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Za zvláštní zákon považoval v daném případě zákon o azylu, novelizovaný „zákonem č. 379/2007 Sb., s účinností od 5. 12. 2007“. Dle § 32 odst. 4 věta druhá tohoto

zákonu je k řízení o žalobě podané žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, místně příslušný Krajský soud v Praze. Přičemž žalobce byl v době podání žaloby 8. 12. 2007 umístěn v Příjímacím středisku mezinárodního letiště Praha 6 – Ruzyně. Dne 12. 7. 2008 městský soud dalším usnesením rozhodl o ustanovení opatrovníka žalobce pro toto řízení, kterým je Organizace pro pomoc uprchlíkům, protože se soudu nepodařilo ani ve spolupráci s dalšími orgány státní správy vypátrat místo současného pobytu žalobce.

Uvedené usnesení o postoupení věci napadl včas podanou kasační stížností žalovaný (dále též „stěžovatel“). Soud dle něj hrubě porušil právní zásadu rozhodování podle platné a účinné právní normy. Novelizace zákona o azylu zákonem č. 379/2007 Sb. nenabyla účinnosti dne 5. 12. 2007, jak uvedl městský soud, ale až dne 21. 12. 2007, tedy dnem řádného vyhlášení. Dle čl. IV zákona č. 379/2007, označeného jako přechodné ustanovení, se řízení, která nebyla pravomocně skončena do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona o azylu, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Uvedené přechodné ustanovení ale soud nerespektoval a v rozporu s ním své usnesení opřel o aplikaci ustanovení nového, pro daný případ neúčinného, znění § 32 odst. 4 zákona o azylu. Soud se tak dostal do rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která s úpravou v přechodných ustanoveních spojuje řešení kolize mezi starou a novou právní úpravou – viz rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz).

Soud měl podle názoru stěžovatele postupovat podle zákona o azylu ve znění účinném přede dnem 21. 12. 2007, kdy místní příslušnost soudu byla tímto speciálním zákonem ve vztahu k s. ř. s. určena následovně: k řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany v den podání žaloby hlášen k pobytu. Jelikož se žalobce dle evidence OAMP v den podání žaloby (tj. dne 18. 12. 2007) nacházel v příjímacím středisku pro žadatele o azyl tranzitního prostoru mezinárodního letiště Praha-Ruzyně, pak je místní příslušnost Městského soudu v Praze nezpochybnitelná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS. Zde Nejvyšší správní soud shromáždil výčet typových případů, v nichž se může jednat o přijatelnou kasační stížnost. Jako jeden možný případ uvedl rovněž situaci, kdy je v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení takového druhu se pak může jednat například tehdy, pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Ve svém rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že i v případě, kdy je stěžovatelem Ministerstvo vnitra, lze považovat kasační stížnost za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud

nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu. Přijatelnost by byla konstatována bez ohledu na to, že by takovým pochybením krajský soud zásadně nemohl zasáhnout do hmotně-právního postavení stěžovatele (Ministerstva vnitra). V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal uvedené pochybení v postupu městského soudu, který při svém rozhodování o postoupení věci aplikoval § 32 odst. 4 zákona o azylu ve znění zákona č. 379/2007 Sb.; ten však na danou věc nedopadal.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s argumentací stěžovatele. Městský soud skutečně pochybil, jestliže považoval 5. 12. 2007 za den, kterým nabývá účinnosti zákon č. 379/2007 Sb. Jedná se totiž o den přijetí uvedeného zákona, který byl vyhlášen a nabyt účinnosti až 21. 12. 2007. V den podání žaloby (18. 12. 2007, nikoli 8. 12. 2007, jak chybně uvádí městský soud) tedy ještě ustanovení daného zákona nenabyla účinnosti a je proto nutno aplikovat jeho čl. IV a dokončit posuzované řízení podle zákona o azylu ve znění účinném do 20. 12. 2007. Podle jeho § 32 odst. 4 byl místně příslušným soudem k řízení o žalobě krajský soud, v jehož obvodu byl žadatel o udělení mezinárodní ochrany v den podání žaloby hlášen k pobytu. Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního spisu, žalobce byl v daný den hlášen k pobytu v Příjímacím středisku Praha – Ruzyně, které se nachází v městské části Praha 6. Žalobce byl tedy hlášen k pobytu, s ohledem na Přílohy 2 a 4 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, v obvodu Městského soudu v Praze. Městský soud tudíž neměl žádný důvod postupovat věc Krajskému soudu v Praze.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2009

Kaniová

JUDr. Lenka
předsedkyně senátu

